

forholdsvis ubetydelige Ændringer, idet disse Medlemmer dog ved ovenstaaende Bemærkninger har villet antyde, i hvilken Retning de mente allerede nu at kunne lette det Tryk, som den gjældende Skala (i Lovens § 11) lægger paa de mest ubemidlede Skatteborgere, af hvilke de med mindre Indtægt end 1,000 Kr. endog ere udelukkede fra kommunal Valgret og Valgbarhed.

Med det paatænkte Gjennemsyn for Die henledes Opmærksomheden paa Afhandlingen om „Den kjøbenhavnske Indkomstskat“ af Professor Falbe-Hansen i Nationaløkonomist Tidsskrift 1887 (S. 79—102), idet Udvalgets Medlemmer isvrigt ikke skal udtale sig om, hvorvidt de i Enkeltheder afvige fra de Forslag til en Skattereform, som Afhandlingen indeholder.

Om de nedenfor stillede Ændringsforslag skal Følgende fremsættes til nærmere Begrundelse.

Til Nr. 1.

Til Forstaaelse af dette Ændringsforslag skal som historisk Oplysning om den Bestemmelse, der gjælder Kongehusets Medlemmers kommunale Skatteydelse, meddeles Følgende:

Den 2den Oktober 1860 fremsatte daværende Indenrigsminister Monrad det Lovforslag om en Ordning af de kommunale Skatter i Kjøbenhavn, der førte til den endnu gjældende kjøbenhavnske Indkomstskattelov af 19de Februar 1861.

Lovforslagets § 12 indeholdt en Bestemmelse om, at den, der ønskede Rømpelser i Skatteansættelsen, i visse Tilfælde skulde møde for Vigningskommissionen og afgive mundtlig Forklaring om sin hele Formue tilstand.

Da Forslaget den 11te Oktober 1860 kom til 1ste Behandling i Folkethinget, spurgte et kjøbenhavns Medlem, Kammerherre Feddersen: „Hvorledes vil der blive at forholde med de kongelige Prindsfer? . . . For nærværende Tid staa de opførte i Kjøbenhavns Hjelpefattelister med et Beløb, der

ikke er synderlig stort i Forhold til, hvad de vilde komme til at svare efter Lovudkastet, men som dog er ganske anstændigt og passende. Vil man have, at de kongelige Prindsfer skulle møde hos Vigningskommissionen? Idet jeg slutter fra min egen Følelse, tør jeg ganske sikkert sige, at det kan Thinget ikke ville. Vil man have, at de kgl. Prindsfer skulle som en Naade bede om, hvad der kunde tilkomme dem efter § 12?“

Monrad gjorde meget kort Taleren opmærksom paa, at — i Følge § 8, der bestemte, hvilken Indtægt der var skattepligtig — „hverken Civillisten eller Appanagerne“ nævntes blandt de Indtægter, som man havde paatænkt at beskatte (man vilde altsaa fra nu af gjøre de kongelige Prindsfer m. Fl. helt skattefri); men — indrømmede Ministeren — „maa man kunde have udtrykt sig paa en mere tydelig og klar Naade“.

Det i Sagen nedsatte Udvalg, der den 9de November 1860, med den daværende Overretsprokurator L. C. Larsen som Ordfører, afgav sin Betænkning, foreslog i § 8 at indskyde Ordet „Appanage“ i Fortegnelsen over skattepligtig Indtægt, „da appanagerede Personer hidtil have været beskattede“.

I Anledning heraf fremsatte Monrad (som Minister) et Ændringsforslag: Medlemmerne af Kongehuset bestemme selv, hvad Bidrag de ville yde. Men L. C. Larsen (som Ordfører) stillede dertil et Underændringsforslag, i Følge hvilket Kongen bestemmer Størrelsen af den Indkomstskat, som Medlemmerne af Kongehuset have at yde, „og det af den Grund“ — udtalte han under 2den Behandling den 23de November 1860 — „at der let for disse høie Personers Vedkommende kunde vækkes et ubehageligt Øm-bømme, naar det Bidrag, de saaledes selv ansatte sig til, ikke fandtes passende. Ansættes dette derimod af Hs. Maj. Kongen, ville de ikke være udsatte for en saadan Kritik“.

Minister Monrad frafaldt derefter sit eget Forslag og tiltraadte Ordførerens. Dette sidste vedtoges den 24de November 1860 enstemmig, dog kun med 69 af Thingets